

GYAKORLATON VOLTUNK....

Újságíró leszek!

Gyakorlaton voltam az általános iskolában.

Egyébként Berettyóújfaluba járok a Bessenyei György SZKI-ba, ahol 5. éven gyermek és ifjúságvédelmi asszisztensnek tanulok... pontosabban tanítanak...

Akkor még nem tudtam, hogy mire is vállalkoztam. Úgy gondoltam (mint a fiatalok többsége, akiket nem vettek fel főiskolára vagy egyetemre), hogy elbuzogok itt egy évet és a következő alkalommal újra benyújtom jelentkezésem. De nem így történt...

Számomra teljesen új akadályokkal kerültem szembe. Olyan tantárgyakkal hozott össze a sors, amelyekről azt sem tudtam, hogy léteznek! Hisz én csak sima gimnáziumba jártam, ahol se pedagógia, se pszichológia...

2005 szeptemberében pedig puff, bele a mélyvízbe! Azt sem tudom, hogy hol áll a fejem!

Amúgy vésszesen közeleg a vizsga időpontja is... május... hm...

Ezenkívül még a házi dolgozatom említésre sem méltó állapotba van, hisz még az anyaggyűjtést sem fejeztem be.

Ráadásul mindezzel párhuzamosan még az ELO-val is tanulok... újságírást.

Úgy érzem ehhez van egyedül egy kis tehetségem... vagy nincs, de majd kiderül!

Csak mert az írás megnyugtat és imádom ha pozitív kritikát kapok! Persze kapok negatívát is, ami építő jelleggel hat a kezdődő munkásságomra. Na jó, persze nem mindig, hisz nagyon el tud keseríteni...

Kisgyerekként csillagász akartam lenni... azután ügyvéd (de csak mert azok jó sokat keresnek), majd jött egy időszakom, amikor pszichológusnak készültem.

De mindez már csak a múlté: ÚJSÁGÍRÓ LESZEK!

De nem ám az a rohangálós fajta! Ahhoz nem vagyok elég ambiciózus.

Inkább a nyugis... magába mélyedő, művelt, szellemes... stb.

Most kicsit azért még tanácstalan vagyok, így 19 évesen... de ki nem az ennyi idősen?

A jelmondatom: Csak pozitívan, és okosan! Akkor nem lehet gond!

Nagy Noémi Judit

Gyakorlat a „végeken”

Bereczki Éva Emese a Kölcsey Ferenc Református Tanítóképző Főiskola végzős hallgatója. A tanítószakos, magyar műveltségterületet választó gyakornok az általános iskola elvégzése után Berettyóújfaluban járt középiskolába.

A „Bessenyeibe” a pedagógia szak miatt jelentkezett, ugyanis kicsi kora óta tanító akar lenni. Mindig öröm, ha az iskolát felkeresik volt tanítványai: akár úgy, hogy végigsétálnak a folyósokon a régi tablóképeket nézegetve, akár egy-egy emlékező beszélgetésre.

Különös öröm azonban az, ha a tanítványok azért térnek vissza iskolájuk, hogy tanítási gyakorlatukat végezzék. Emese két hónap gyakorlatából sokat megtudhatott a pedagógus pálya „kulisszatitkaiból”. Az 1. 4. és 5. osztályokba kiemelten a magyart tanította. Tanítási gyakorlatát hospitálás előzte meg, majd a 4.b osztályban kezdett tanítani. Változatos óráin szívesen élt a csoportmunka, a kooperatív tanulási technika adta lehetőségekkel. Igazán akkor ért be kapcsolata a kis csapattal, amikor el kellett válnia tőlük. Rövid bepillantásképpen részt vett az 5.a osztály magyar óráin is. Gyakorlatának második nagy felét az 1.b osztályban töltötte. A kis nebulók az első pillanattól kezdve elfogadták, hamar megbarátkoztak vele. Az órákra való készülés pedig talán azért hatott többnek, mert kevesebb ismerettel rendelkező tanulócsoporthoz kellett nap mint nap bemennie. /Még előtte a 4. osztályosok már „tapasztalt” iskolásként, sok előismerettel segítették munkáját./

Ha választani kellene, azonban nem tudna: szívesen ment be mindegyik osztályba, mindegyik órára. A pedagógus hivatás szépségei közül a tudás átadását emelte ki. Fontosnak tartja a jóra való nevelést, a követhető példaadást. Elkerülhetetlen, hogy egy ilyen nagy intézményben a pozitív megtapasztalások mellett ne legyenek csiszolásra szoruló területek. Emese azonban a jóra, a példára, az építő jellegű tevékenységekre összpontosított. Jól érezte magát a pedagógusok között is, kartársként fogadták és segítettek mindennapi munkáját Hamarné Hangrádi Éva, Venyigéné Vad Anikó, Hajdu Erzsébet, Fórián Gyuláné, Gáll Sándorné, Horváthné Márkus Eta. Könyveket, cd-eket ajánlottak tanításához. Úgy véli a tanterem felszereltsége is megfelelő. Példaértékűnek tartja a tanítók kapcsolatait osztályaikkal, a „tyúkanyókhöz” hasonlóan a szünetben is gyerekserg veszi körül őket. Ezek a percek az önfelelt kitarulkozásé, a „meghallgató és megértő” beszélgetéseké. Többször volt alkalma érdeklődő szülőkkal is beszélni. Érezhette, komolyan veszik „tanítóságát”, hiszen kikérték a gyerekekkel kapcsolatban véleményét is.

Az iskolai élet más területeibe is bepillantást nyerhetett: részt vett a félévi értekezleteken, farsangolt a kicsikkel, segített a március 15-i ünnepség szervezésében, osztozott a Jótékonysági Bál sikerében.

Hiszük, hogy adhattunk magunkból egy darabot: tudást, hasznosítható ötleteket, segítőkészségünket, együttgondolkodásunkat, elkötelezettségünket a fiatal pályakezdekők hivatásszeretetének mélyítésében, gondoskodó odafigyelésünket. Reméljük Emese is úgy gondolja, hogy gyakorlata „a végeken” tartalmas műhelymunka volt. Útravalóul gyakorlatvezető tanárainak biztató, dicsérő szavai után Dan Rather sorait ajánlom szeretettel:

„Az álmok egy tanítóval kezdődnek. Aki hisz benned, aki noszogat, ösztökél és fölsegít a következő lépcsőfokra, miközben meg-megbökös egy hegyes pálcával, melyet úgy hívnak: igazság.”

Nagy Zoltánné